

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καί ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20!
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879	Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 16
Ἔτησίαν ἄρ. 8.—	Ἔτησίαν ἄρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	τιμῶνται ἑκάστον ἄστ. 25
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.			Ὁδὸς Ἐδμητίδου ἄρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Περίοδος Β'—Τόμος 22ος	Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἀυγούστου 1915		Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 85

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Ἐκπληκτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐσταμάτησαν καὶ ἐξήτασαν μὲ προσοχὴν τὸν ὄριζοντα, ὁ ὁποῖος ἐμαύριζεν ὀλονέν περισσότερο. Ἐπίσης ἐξήτασαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Κάρλος τὸν ἀστυνόμον.

— Συμβαίνει; ἀπεκρίθη αὐτὸς μὲ ἀγανάκτησιν, ὅτι οἱ μασκαραδες αὐτοὶ θὰ φθάσουν εἰς τὴν Σάντα-Φέ προτιήτερ' ἀπὸ μᾶς! Τώρα ἐννοῶ γιατί δὲν πήραν τὸ σιδηροδρόμον... Ἄ, τοὺς κακούργους, ξέρον αὐτοὶ τῶς γιὰ νὰ ξεφεύγουν!...

— Μὰ σὰς παρακαλῶ! Ἰκέτευσεν ὁ Ραούλ. Τί ἔκαμαν; Τί συμβαίνει;...

Ὁ ἀρχηγὸς ἐξέτεινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἠολοῦθι καὶ δεῖξας μίαν λάμπην τοῦ μὲν ἐκρίνετο μακρὰν, εἶπε:

— Φωτιά!... Ἐβαλαν φωτιά εἰς τὴν πύλιναν γιὰ νὰ μὴ μπορέσουμε νὰ τοὺς κυνηγήσουμε!...

Πραγματικῶς, εἰς τὸν μαῦρον ὄριζοντα ἐφαίνοντο τώρα καθαρὰ φλόγες, αἱ ὁποῖαι βοηθοῦμεναι ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν, ἐπροχώρουν ἠμικυκλικῶς μὲ ταχύτητα ἀνησυχαστικὴν.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἐπερίμενε νὰ πλησιάσουν περισσότερο, ἀλλὰ στρέψων τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου τοῦ πρὸς τὴν πυρκαϊάν, ἐφώνησε:

— Γρήγορα σὺ βάλτε!... (*)

Ἐξέκρινε.

Καὶ ἀμέσως τὸν ἠκολούθησαν ὅλοι οἱ ἰππεῖς, ἐννοοῦντες, ὅτι ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ φύγουν ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπλησίαζεν ὀλονέν.

— Ὄστε; ἠρώτησεν ἀπελπισὶ ὁ Ραούλ, βλέπων ὅτι ἐγκατέλειπαν τὴν καταδίωξιν τῶν κλεπτῶν δὲν θὰ τοὺς πιάσωμε;

— Δὲν ξέρω τίποτα! ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κάρλος, καλπάζων πλησίον του. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὴ φωτιά.

Μετὰ τὴν κούρασιν, τὰ ἄλογα κατάρθωσαν νὰ διατηροῦν τὴν ἀπόστασιν τοῦ τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν ἀπειλητικὸν κύκλον τῶν φλογῶν, αἱ ὁποῖαι ὕψωναν τώρα γλώσσας οὐρανομήκει.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ πυρκαϊὰ ἐκέρδισεν ἔδαφος; ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐγένετο ἀποπνεκτικὴ καὶ οἱ σπινθηροὶ ἐσθάναν μέχρι τῶν ἰππεῶν.

Ἐπιτυχῶς, εἰς ἀπόστασιν ἑκατῶν

«Τί μοὺ φάλλεις ἐκεῖ, μικρέ;... (Σελ. 278 στ. γ) μέτρων, ἀριστερᾶ, ἐφάνησαν σπίτια, δένδρα καὶ νερὸν τοῦ ἐγαλάζην εἰς τὸ σκότος. Ἦσαν ὁ μεγάλος βάλτος τοῦ Καμέρο.

Ἄν κατάρθωναν νὰ φθάσουν ὡς ἐκεῖ, θὰ ἐσώζοντο. Ἄλλως θὰ ἐκαίοντο ζωντανοί!...

Τὰ ἄλογα δὲν εἶχαν πλέον ἀνάγκην παροτρύνσεως. Τὸ ἐνστικτὸν τοῖς ἐφάνησε τὸν κίνδυνον καὶ τώρα ἐκάλπαζαν μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη.

Μ' ὅλον τοῦτο, ἡ πυρκαϊὰ θὰ τοὺς ἐσθάνεν, ἔάν τὸ ἔδαφος, πλησίον τῶν κτιρίων δὲν ἦτο ὀδενδρον. Ἀλλὰ καὶ τὰ χάρτα, ὡς ἐκ τῆς γεινιάσεως τοῦ βάλτου, ἦσαν ὑγρὰ καὶ ἀνεστέγοντο δυσκόλως. Οὕτως οἱ ἰππεῖς ἐσθάναν ὡς τὰ σπίτια.

Τὸ πρῶτον ἀπὸ αὐτῶν ἦτο ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου Κοροδάρας-Σάντα Φέ καί, κατὰ καλὴν τύχην, τὴν στιγμὴν τοῦ ἐκέλευσαν οἱ ἰππεῖς, ἕνα τραῖνον ἐσφύριξε καὶ ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τοῦ μικροῦ ὀμιλοῦ.

Ἀδιστακτικῶς, ὁ Δὸν Κάρλος ἐφώνησε:

— Ἄς μποῦμε εἰς τὸ τραῖνο!... Θὰ φθάσωμε εἰς τὴν Σάντα-Φέ προτιήτερα ἀπὸ αὐτοὺς καὶ θὰ εἰδοποιήσωμε ὅλους τῆς Τράπεζας γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ ἐξαργυρώσουν τὸ λαγεῖο.

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου (σ. 270.)

Ὁ Δὸν Κάρλος ἀδεύει τῆς κάρτας τοῦ... (Σελ. 278 στ. δ.)

Το μέτρον τούτο ήτο φρόνιμον και ο αρχηγός το έπεδοκίμασε.

Ανέβηκαν βιαστικά εις ένα βαγόνι, αφήνοντας τάλλαγα εις τον σταθμάρχην.

Το τραίνον εφεύριξε πάλιν κι' εξεκίνησεν.

Ο Ραούλ δεν άντειχε πλέον. "Επεσεν" εις ένα πάγκον λιπέθυμος σχεδόν από την κόπρασιν. "Εχαιρεν όμως πού

«Έβγαλε το ρεβόλβερ του και τον έπυροδότησε.» (Σελ. 279 στ. α')

έβλεπεν, ότι έκυνηγούσε τώρα τους κλέπτας του χωρίς προσπάθειαν και με την ταχύτητα ενός σιδηροδρόμου.

Μακράν ή πυρκαϊά εξηκολούθει, και ο μακρός φλόγιμος όφιν έκυμάτιζεν ανά την άπέραντον κεδιάδα, ποτε καθαρός και λαμπρός, ποτε καπνώδης και σκοτεινός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΣΑΛΤΟ ΜΟΡΤΑΛΕ

Το έξπερές της Σάντα-Φέ.

Οι σύντροφοι του Ραούλ, κουρασμένοι και αυτοί από τον καλπασμόν, έπέρασαν εις το βαγόνιον-ρεστωράν του τραίνου, όπου ήσαν μαζεμένοι διαφρών ειδών επιβάται, και άπου ήπιαν μερικά ποτήρια κρασί και ρακή, έσκέφθησαν να πάξουν.

Αμέσως τους έφεραν κύβους (ζάρις) και χαρτιά, και ή παρτίδα ήρχισε. Ο Δόν Κάρλος, καταληθείς πάλιν από το πάθος του, άδειασε της τσέπες του εις τά χέρια των αστυνομικών και κάθε τόσον ήναγκαζέτο να ζητή χρήματα από τον Ραούλ, δια να πληρώνη τά χρέη του.

Ευτυχώς πού οι κλέπται, κατά λάθος, του είχαν αφήσει μερικά, κρυμμένα καλά εις την ζώνην του.

Οι μανιώδεις παίχται μόλις και μετά

βίας διέκοψαν το παιγνίδι δια να φάγουν.

Ο Ραούλ προσπαθεί να σκοτώση τον καιρόν, κυττάζων από το παράθυρον το τοπίον. Άλλά και εις αυτό δεν εύρισκε καμμίαν διασκέδασιν, διότι το τοπίον ήτο φοδερά μονότονον. Μόνον οι παίχται εξαίνοντο διασκεδάοντας. Ο Δόν Κάρλος τά είχε λησμονήσῃ όλα και κλέπται, και λαγέλον, και εκατομμύριον. Δεν τον ενδιέφερε πλέον, παρά τί χαρτί έπρόκειτο να πάση.

Εις τους σταθμούς, ο Ραούλ κατέβαινε και περιπατούσεν έξω, διασκεδάζων με τους έργατας και τους έστρατιώτους, πού ήρχοντο από μακράν με τάλογά των, δια να ιδούν να περνά το τραίνο.

Εις ένα μικρόν σταθμόν, ενώ ο Ραούλ, περιπατών απέξω, έπεριμενε να κτυπήση ο κώδων της αναχωρήσεως, ειδε μεταξύ του πλήθους ένα πρόσωπον χαλκόχρουν, με φλογερά μάτια, πού του έφάνη σαν γνωστόν.

Το πρόσωπον αυτό έστέκετο απέξω από ένα βαγόνι δευτέρας θέσεως και συνομιλεί με μερικούς επιβάτας. Ο Ραούλ έπλησίασε με τρόπον και άγνωρίσεν ένα από τους Ίνδους, πού ειχεν ιδή εις το Άλτο! Και τον έβλεπε τώρα να συνομιλεί με άλλους χαλκόχρους ανθρώπους, τους όποιους ένθυμείτο καλά, ότι συνήτησεν εις την ίδιαν φόντα. "Ήσαν οι κλέπται του!

Συνεκράτησε κραυγήν και άνεκατέφθη με το πλήθος δια να μήν τον ιδούν. Ευτυχώς οι Ίνδοι ήσαν βυθισμένοι εις την συνομιλίαν των και δεν τον έπρόσεξαν διόλου.

Προσέχων πάντοτε, ο Ραούλ άπεμακρύνθη, έπέστρεψε πάλιν εις το τραίνον, ανέβη εις το βαγόνι του κι' έτρεξε να αναγγείλη εις τους συντρόφους του την μεγάλην είδησιν.

Οι κλέπται πού τους ένόμιζαν διασχίζοντας την κάμπαν και ήλιζαν να τους προλάβουν, εύρίσκοντο εις το ίδιον τραίνον! Έταξείδευαν μαζί των και τίποτε ευκολώτερον παρά να τους παρασυλάξουν εις τον σταθμόν της Σάντα-Φέ δια να τους συλλάβουν μόλις θα κατέβαιναν από το βαγόνι.

Ο Ραούλ έκούσισε πολύ να προσπαθή τους συντρόφους του από το παιγνίδι και να τους κάμη να τον ακούσουν. Έπί τέ-

λους ο Δόν Κάρλος έσκόπευε τά μάτια του από τά χαρτιά και τον ήρώτησε σαν άσχημένους:

— Τι μου ψάλλεις εκεί, μικρέ;... Οι κλέπται είνε στο τραίνο;... Παρά ξενο πράγμα! Κι' από πού το πήραν!

— Ξέρω κ' εγώ; Από κάποιο βέβαια σταθμό, όπως κ' έμεις.

— Μπορεί! Έκαμεν ο έπιστάτης, βαθμηδόν συνεργόμενος. Αυτοί είνε κονηροί. Καμώθηκαν ίσως πώς φεύγουν από την Κορδόβα με τάλογα, για να γυρίσουν έπειτα στον πρώτο σταθμό και να μπουν στο τραίνο της Σάντα-Φέ. Δεν το συλλογίσθηκαν άσχημα, μά το ναί!

— Ευτυχώς πού ή καλή μας τύχη τους έρριξε στο ίδιο τραίνο μ' έμάς! προστέσασαν ο αρχηγός. Άλλά πρέπει να τους ιδούμε και να βεβαιωθούμε.

— Μα εγώ είμαι βέβαιος! έπέμεινε ο Ραούλ. Τους έγνώρισα από τά μάτια, πού είνε σαν της τίγρεως.

— Όλοι οι Ίνδοι έχουν τέτοια μάτια! είπεν ο αρχηγός.

Και έσηκώθη δια να ιδή.

Με μεγάλην προσύλαξιν, έπέρασε τους διαδρόμους, δια να υπάγη ως το βαγόνι της δευτέρας, πού εύρίσκετο εις την ούραν του τραίνου. Ο Ραούλ τον ήκολούθησεν άγωνιώδης...

Εις το άκρον κάθε βαγονιού, υπήρχε μικρός χώρος, περιοριζόμενος από δύο θύρας. Η δεξιά ήτο του καλλιωπιστηρίου ή άριστέρα της καμπίνας του φύλακος. Ο αστυνόμος, ακολουθούμενος υπό του Ραούλ,

έταθή εις αυτόν τον χώρον, αφού είπε πρώτα εις τον υπάλληλον να κλείση την θύραν του βαγονιού. Κατ' αυτόν τον τρόπον ήμπορούσε να κρυφθί από το θυροφυλλον και να κυττάζη από τά έπάνω γυαλιά, χωρίς κίνδυνον να τον ιδούν.

Με το πρώτον βλέμμα, ο αστυνόμος άνεγνώρισε τους τρεις Ίνδους, πού τους ήξευρεν ως θημιόνας της Φόντας του Άλτο: τον Δομίτην, τον Μαντές και τον Έλ Μόρο. Προσπαθεί τώρα να ιδή και τον τέταρτον, τον έπιλεγόμενον Έλ Άγκίλα (Ο Άετός) ακριβώς δια το διαπεραστικόν του βλέμμα, πού είχε κάμη τόσην έντύπωσιν εις τον Ραούλ.

«Πίπει πληγωμένος από μια μαχαίρα...»

πού τους ήξευρεν ως θημιόνας της Φόντας του Άλτο: τον Δομίτην, τον Μαντές και τον Έλ Μόρο. Προσπαθεί τώρα να ιδή και τον τέταρτον, τον έπιλεγόμενον Έλ Άγκίλα (Ο Άετός) ακριβώς δια το διαπεραστικόν του βλέμμα, πού είχε κάμη τόσην έντύπωσιν εις τον Ραούλ.

Έξαρνα, ή θύρα επί της όποιίας έστηρίζοντο, άνοιξεν άπτότως. Ο αστυνόμος και ο Ραούλ όλίγον έλειψε να πέσουν εις τον δρόμον και να σκοτώθουν. Ευτυχώς ο Ραούλ πρόσέκρουσε κατά της θύρας του καλλιωπιστηρίου, ή όποία άνοιξε με το σπρώξιμόν, ο δε αστυνομικός έπίσπησθ από το χάλκινον κάγγελον πού βοήθει τους επιβάτας ναναβαίνουν.

Ο άνθρωπος πού έκαμεν αυτήν την άπόπειραν, δια να παλλαχθή ίσως από τους κατασκόπους, των όποιων έμάντισσε την παρουσίαν, ήτο ο Έλ Άγκίλα ο Ίδιος, ο Ίνδος με το άείτεον βλέμμα.

Όταν ο αστυνομικός εύρέθη άντιμέτωπος με τον άνθρωπον πού άνοιξε την θύραν του βαγονιού, νομίσας ότι ο κακούργος θα έπανελάμβανε την άπόπειραν να τον κρημνίσῃ, έβγαλεν άμέσως το ρεβόλτερ του και τον έπυροδότησε.

Άλλά ταχύς κ' εύκίνητος, ο Έλ Άγκίλα έπεσε κάτω και ή σφαίρα έσσηνθή εις την όροφήν του βαγονιού.

Ο πυροβολισμός, εις τον θόρυβον πού έκαμεν το τραίνον, δεν ήκούσθη από τους ταξειδιώτας. Μόνον ο φύλαξ άφησσε, καθώς και οι χωροφύλακες, όδηγούμενοι υπό του Δόν Κάρλου. Συνωθώοντο όλοι εις τον στενόν διάδρομον, μη δύναμιοι να προχωρήσουν.

Όταν ο Ίνδος είδεν ότι οι διώχται του ήσαν πολλοί, έκρινε καλόν να υποχωρήση και ήρχισε να τρέχη δια να φθάση τους συντρόφους, πού τον έπεριμεναν εις το βαγόνι της δευτέρας.

Έγινε πρὸς στιγμήν άνακοπή. Και οι μὲν και οι δε συνεσκέπτοντο περί του πρακτέου. Με έλίγα λόγια, ο φύλαξ του βαγονιού έμεινε τά συμβαίνοντά και έπεριμενε, δια να κρυφθί εις την καμπίναν του, την στιγμήν πού θα εξήστραπτον ρεβόλβερ και μαχαίρια... Έπιτέλους οι αστυνομικοί παρτρονόμενοι από τον Δόν Κάρλον και τον Ραούλ, άπεράσισαν να κάμουν την έξοδον.

Χίλια πισότα, άξίζον τον κόπο να δοκιμάσωμε! είχεν ειπή ο αρχηγός. Και έλπίζω να τά καταφέρωμε, γιατί οι ταξειδιώται θα πάρουν το μέρος της έξουσίας. Έπειτα εύρισχόμεθα εις θέσιν νομίμου άμόνης, επειδή ο Έλ Άγκίλα άπεπειράθη πρὸ όλίγου να μάς πετάξῃ στο δρόμο.

Οι αστυνομικοί έβγαλαν τά πιστόλια των και εισήλθον εις το βαγόνι της δευτέρας.

Μαχαίρια και πιστόλια.

Κανείς δεν τους ήμποδισεν. Οι τρεις Ίνδοι έκάθηοντο εις τον πάγκον του βίθους, περιμένοντες με μεγάλην γαλήνην την επίθεσιν. Οι ταξειδιώται, συνειθισμένοι εις τοιαύτας σηνάς, μόλις

είδαν τους αστυνομικούς με τά ρεβόλβερ, έχώθησαν κάτω από τους πάγκους, δια να κρυφούν τάς σφαίρας. Μόνον μια γυναίκα, μ' ένα παιδί στην άγκαλιά, άρχισε να ξεφωνίζῃ. Ο φύλαξ την έβγαλε και την έπέρασεν εις το διπλανόν.

Ο Δόν Κάρλος έπήρε τον Ραούλ από το χέρι και τῷ είπε:

— Πρόσεχε, μικρέ! Κόλλησε όσα μπορείς στον τοίχο, να μη σου ληψαι καμιά σφαίρα, γιατί πονε!

(Έπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΠΙΝΙΚΕΙΑ

Αγαπητοί μου,

μας Βασιλέως. Έγινε μεγάλη δεξολογία εις την Μητρόπολιν, παρουσίας εις το Τατόι, διαδηλώσεις εις το Ζάππειον και πάνδημον γεύμα εις το Φάληρον. Μία σειρά έορτών, τάς όποιας έζωήρσεν ή βασιτέρα και άγνότερα χαρά. Δεν ήμπορούμεν να ονομάσωμεν τάς έορτάς αυτές Έπινικεία; Μίαν λαμπράν νίκην δεν έπανηγύρισε προχθές ο λαός των Αθηνών; Ο Βασιλεύς δεν έπάλασε με τον Χάρον και δεν τον ένίκησεν, όπως τον Τούρκον και τον Βούλγαρον; Και σήμερα δεν άπολαμβάνει τάγαθά της νίκης του εις τον παράδεισον της Δεκελείας, εις το δροσόλουστο Τατόι, αδύνατος άκόμη, άλλ' υγιής, φαιδρός, χαρούμενος, αναλαμβάνων, δυναμώνων;

Ο Βασιλεύς μας έσώθη! Ο Βασιλεύς μας είνε καλά! Τρώγει: τώρα έ,τι πού άρέσει και κακίτζει όσα σιγαρέτα θέλει. Δεν άκούει πλέον τους ιατρούς, πού τον έβασάνισαν με τάς απαγορεύσεις των, ούτε έχει ανάγκην να συνομιλή με τον χαριτωμένον πρίγκηπα Παύλον δια να του φέρη να διαβάξῃ κρουά άπηγορευμένας έφημερίδας. Τώρα τάς διαβάξει όλας φανερά. Άκόμη κ' εργάζεται, δέχεται τους ύπουργούς του, ύπογράφει διατάγματα. Τους περιπάτους του εις το δάσος τους κάμνει πεζός, στηριζόμενος άπλώς εις το μαστόνι του και κάποτε εις το μπράτσο της βασιλοπούλας Έλένης. Και όποτε έχει όρεξιν, δέχεται και κανένα δημοσιογράφον με την φωτογραφικήν του μηχανήν.

Ο πρώτος πού έλαβε την μεγάλην

αυτήν τιμήν, είνε ένας συντάκτης του «Έμπρός», ο κ. Γραμμπούλος. Έπήγεν εις το Τατόι και κατώρθε να τον δεχθή εις τον κήπον του παλατιού του ο Βασιλεύς και να ποζάρῃ πρὸ της μηχανής του. Ίδού μερικά αποσπασματα από την ένδιαφέρουσαν περιγραφήν του κ. Γραμμπούλου:

«Κάτω από την πυκνήν σκιάν ύπερησάνου δρύος, εις μέρος άπορρόβλητον από τον ισχυρόν κάποιον πνεύοντα δόλοδρσον άνεμον, είνε στρωμένη ή άπέριττος βασιλική τράπεζα. Γύρω φάβινες αναπαυτικές πολυθρόνες. Εις άπόστασιν, φρακοφορέμιοι αὐτικοί θεράποντες στέκονται άκίνητοι ως άγαλματα. Την ώραν πεινήν ή Α. Μ. ο Βασιλεύς μετά της πριγκηπίσσης Έλένης, έπαίρνον τον πρώτον κασέ με γάλα. Έβόρσσε πολιτικήν ένδυμασίαν από σεττακρούτα και μαλακό κολλάρο, όλόλευκα δέ λινά ή αϊθερία βασιλοπούλα.

«Τά ίγνη της μακρας άσθενείας παραμένουν άκόμη ζωηρά εις το πρόσωπον του. Το ρόδιον χρώμα πού έπλημμύριζεν άλλοτε τάς παρειάς του Στρατηλάτου, έχει τελείως ύποχωρήση εις το άχρόλευκον και αι χαρακτηριστικά γραμμάτι της μορφής του φαίνονται τώρα ρυτίδες, βαθείως αὐλακώονσαι το σεπτόν του πρόσωπον».

Το άπόγευμα, ο δημοσιογράφος προσέκληθη πάλιν δια να φωτογραφηθή, και ιδού τί λέγει:

«Ευρέθην κατάντικον θελκτικῆς εϊκόνος οικογενειακῆς γαλήνης και εύδαιμονίας. Η Α. Μ. ο Βασιλεύς καπνίζων έγγελοσσε μετά της πριγκηπίσσης Έλένης, ή Α. Μ. ή Βασίλισσα συνομιλεί με την μικράν πριγκηπίσσαν Εϊρήνην, ενώ ο πρίγκηψ Άλέξανδρος έζαίνετο εξ ολοκλήρου άπερροφημένος από κάποιο βιβλίον, εις τάς σελίδας του όποιου είχε βυθισθί.

«Την στιγμήν εκείνην ήρχετο, επιστρέφουσα από τον περιπάτον της πεζῆ ή μικρά πριγκηπίσσα Αϊκατερίνη, την όποιαν έκρατούσε από το χεράκι ή μπόννα της. Όλόκληρος ή Βασιλική οικογένεια άνεστατήθη με την εμφάνισιν της μικρας πριγκηπίσσης.

«—Κατερίνα! Κατερίνα! της έφώναξεν ο Βασιλεύς, ενώ ο μικρός ξανθός άγγελος έτρεχε πρὸς Αὐτόν κτυπών με χαράν τά χεράκια του.

«Έβίλησεν ο Βασιλεύς την βαπτιστικάν του Στρατού και του Στάλου, και κατόπιν ή μικρά πριγκηπίσσα έγυθη εις την άγκαλίαν της Βασίλισσης, ή όποία ήρχισε να την χορεύῃ εις τά γόνατά της με τραγούδια...»

Έτσι ζῆ τώρα εις το Τατόι ο Μεγάλος Βασιλεύς πού ένίκησε τον Χάρον. Και ο λατρεύων αυτόν λαός έορτάζει τά Έπινικεία.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

— Τὸ σύνθημα! ἐπιθύρουν ὁ νεαρός ντέτεκτιβ μὲ χαράν. Ἐπὶ τέλους τὸ ἔμαθα.

Ἐννοεῖτε τί εἶχε κάμη; Πᾶρά τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀσύλου τῶν κλεπτῶν, εἶχε τοποθετήσῃ τὸν μικρὸν τοῦ φωνογράφου κορδισμένον, ὥστε νάποτοπωθῇ ἐπὶ τὴν κυλινδρὸν κάθε λέξις ποῦ θὰ ἐπροφέρεται ἐκεῖ ἔξω.

— Καὶ τώρα ἐμπρός! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μωρίς. Δὲν χρειάζεται παρὰ τὸ θάρρος ποῦ δὲν μοῦ ἔλειψε ποτέ.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σκυλοκέφαλου, ἐστάθη πρὸ τῆς τυφλῆς προσώφως καὶ ἐπρόφερε δις τὴν λέξιν ποῦ τοῦ ἔμαθεν ὁ φωνογράφος:

— Καζαμπιάνκα!

Ἀμέσως ἕνας ὄγκος πετρῶν μετεκινήθη καὶ ὁ Μωρίς εἶδε μίαν μεγάλην τρύπαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν.

λάρ, πολὺ ὠραία!... Ὅσο γίνεται πρὸ ὠραία!...

Κι' ἐσταμάτησεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἀπὸ τὴν μεγάλην χαρὰν ποῦ τοῦ ἐπροξενούσεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του.

Ἐὐτυχῶς ἡ προσοχὴ τῶν κακούργων ἐστράφη εἰς ἄλλον συνάδελφον ποῦ εἰσῆρχετο ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἄλλως θὰ παρετηρεῖτο ἡ ταραχὴ τοῦ ψευδο-Ρῶ καὶ τότε ἀλλοίμονον!...

Ὁ Μωρίς, μὲ τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν, ἔφριξε σύσσωμος ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ νέγλος ἤμπορούσεν ἴσως νὰ ἦτο ὁ ἄλλος....

Ἄλλ' ἀνέπνευσεν ἀκούσας τὸν Σκυλοκέφαλον νὰ καλησπερίζῃ κάποιον Ροβέρτον.... Ἔως ἐδῶ τὰ πράγματα ἐπὶ γαίναν καλά. Ἄν ἐπέστρεφε ὁμοίως ὁ ἀληθινὸς Ρ, ὁ Μωρίς ἦτο χαμένος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΝΥΞ ΑΓΩΝΙΑΣ

Κάποιος τοῦ προσέφερεν, ἀντὶ καθήκοντος, ἕνα παλαιόκασσινον ἄδειο, καὶ ὁ Μωρίς ὑπεχρεώθη νὰ ὑποστῇ τὸ μαρ-

λιν ὁ Σκυλοκέφαλος. Δὲν τὴ ἐγκρίνω! Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ νωρίς.

— Ὅχι! ὅχι! ἐφώναξεν ὁ Μωρίς. Αὐτὸ μόνον μπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐνδώσῃ. Εἶνε τὸ τελευταῖόν μου αὐτὸ.

— Ἔχε τὸ νοῦ σου, παιδί μου, συνεισεβούλευσε τότε ὁ πλέον ἡλικιωμένος ἀπὸ τοὺς συντρόφους, μὴ σὲ πάρῃ κανένας ἀπὸ πίσω. Στὴ θέσι σου, ἐγὼ θάβρινα, λίγο καιρὸ ἀκόμη, τὰ γράμματα ἐδῶ. Εἶνε τρέλλα νὰ τὰ πάρῃς μαζί σου.

— Κι' ὁμοίως πρέπει, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Ἡ δουλειὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τελεῖσθῃ αἴθριο. Καὶ πρέπει νὰ ἔχω μαζί μου τὸ φακέλλο; γιὰ νὰ τὸν παραδώσω μὲλις κλείσῃ ἡ συμφωνία.

— Ὅπως θέλεις, παιδί μου! ὑπέλαθεν ὁ Σίμων. Ἄλλὰ πῶς ἀλλάξες γνώμη ἐστὶ ἄξαρνα; Χθὲς ἔλεγες ἄλλα. Καὶ σήμερ' ἀκόμη.... Ἐπὶ τέλους δὲν ἄξιζε τὸν κόπον, ἀφοῦ ἦταν γιὰ δυο-τρεις ἡμέρας, νὰ μπερδεύῃς ἐδῶ μέσα καὶ νὰ μάθῃς τὰ μυστικά τοῦ ὑπογείου μου. Ἄν τῶξερᾳ....

πρῶτ', τὰ χαράματα, καὶ εἶνε μακριὰ... — Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ σένα καὶ τὰ γράμματα σου! ἐγρόλλισεν ὁ Σκυλοκέφαλος.

Ἄν ἀνακατωθῶ ἄλλη φορὰ μὲ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου, νὰ μὲ κρεμάσουν! Ὅτὲ μὲ ξένους! Ἔνας ἄλλος, βλέπεις, μ' ἐνοχλεῖ μόνος του ὅσο ὄλοι οἱ Ἄγγλοι μου μαζί! Ἄ, μπᾶ! ποτὲ ἄλλη φορὰ! Ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

Ὁ Μωρίς ἄρτισε νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ θύελλα καὶ ἅμα ἤρπυξεν ὀλίγον ὁ Σκυλοκέφαλος, ὁ νέος ἐσηκώθη καὶ τῷ ἐνεύσεν ὅτι ἐπερίμενε νὰ τῷ ἐπιστρέφῃ τὰ γράμματα του.

Ὁ ἄλλος ἐσηκώθη βλασημῶν, ἐπλησίασε μίαν κρύπτην ποῦ ἦτο εἰς τὸν τοίχον, ἐπίεσε τὸ ἐλατήριον, τὴν ἀνοίξε κ' ἐπήρην ἀπὸ μέσα τὸν πολυτίμον φακέλλον.

— Ὅριστε, εἶπεν ἐπιστρέφων εἰς τὸν Μωρίς, ὁ ὁποῖος ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα.

Πρῶτα ὁμοίως πρέπει νὰ πληρώσῃς τὰ ἔξωρα. Ἐβρεις πῶσα... δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ τὸν παρὰ σὺ χέρι. Ἄ, γιὰ νὰ δώσω πρέπει πρῶτα νὰ λάβω.

Ὁ Μωρίς δὲν ἐπερίμενε τὴν νέαν αὐτὴν δυσκολίαν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδοθῇ, ἐρωτῶν πῶσα ὄφειλε νὰ πληρώσῃ. Ἀλλὰ συνῆλθε γρήγορα, ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα χάρινον πεντόλιρον (125 φράγκα), καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Σκυλοκέφαλον.

— Ἀκόμη ἕνα, παρακαλῶ! εἶπεν αὐτὸς μειδιῶν ἔτσι εὐκολὰ ξεχνᾷς ἐσὺ, παιδί μου;

— Ἄ, ναι, ἔχετα δίκην, ὑπέλαθεν ὁ Μωρίς, τοῦ ὁποίου τὰ χεῖρα ἔτρεμαν ὀλίγον. Ἐνόμισα πῶς σὰς ἔδωσα δύο.

Καὶ φυσικώτατα, κύριος πάλιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἔδωκε καὶ δεύτερον πεντόλιρον εἰς τὸν ἀρχηγόν. Ἐπειτα ἐβύλαξεν εἰς τὴν τσέπην του τὸν φακέλλον ποῦ τῷ παρέδωκεν ὁ Σίμων καὶ ἀστράπη

θεράμβου ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια του. (Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τοῦ τραγουδιοῦ εἴμαστε οἱ τεχνίτες Καὶ τοῦ ἀνείρου οἱ ἀγαπημένοι. Γυροῦμε στὸ ἔθνος ἀπροσμάλι, Στὴν ποικιμίᾳ τῆ σοσιχειομένη.

Τοῦ κόσμου ἀπαρρηγίε, τοῦ κόσμου Ἀπόλληροι, ποῦ τὸν φοιτίζει Φεγγάρι ἀχνό, — μὰ ἡμεῖς κινῶμε Τὸν κόσμο αἰώνια καὶ γυρίζει.

Πιστοὶ τοῦ ἀνείρου, ξεκινῶνς Κάποιοι καὶ στέμματα κροθίζον, Κι' ἄλλοι, σὸν ἦχο ἐνὸς κωμωδίου Σκοποῦ, βασιλεῖα κρημνίζον.

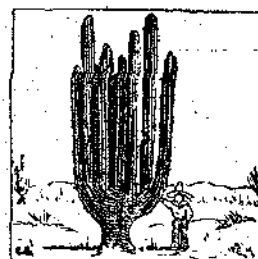
(Τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ

Arthur O'Shaughnessy)

Νέα Ὑόρκη Μεταφρ. Α. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀμερικανικὸς κάκτος

Εἰς τὸ 33ον φύλλον, κατὰ λάθος, ἀντὶ τῆς εἰκόνας τοῦ κάκτου, ἐδημοσιεύθη μία ἄλλη.

Ἴδου σήμερον ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος γιγαν-

ταῖος κάκτος τῆς Ἀμερικῆς, περὶ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου εἰσπαρεῖτε νὰ κρίνετε, παραβά... πτες αἱ... καὶ τὸν πλησίον του εἰκονιζόμενον ὁλόκρον.

Τὸ σαμπορέζκο

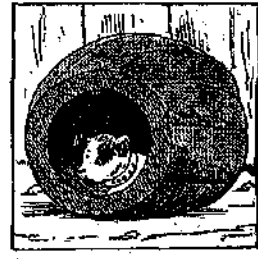

Ἴδου καὶ ἡ εἰκὼν, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος ἀντὶ τῆς εἰκόνας τοῦ κάκτου.

Παριστᾶ ἕνα γελέκι, τὸ ἔ-

σε μεταχειρισμένον ἕνα ἐργάτης ἀρτοποιεῖ εἰς τὸ Παρίσι. Τὸ ἐφάρεσε κάμποσον καιρὸν. Ἄλλ' ὅταν τὸ ὕσασμα τῶν κομβίων του ἤρχισε νὰ φθίρειται, παρετήρησεν ὅτι ἀπὸ μέσα ὑπῆρχον χρυσὰ εἰκασάφραγκα, τὰ ὅποια εἶχε κρύψῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πρώτος ἰδιοκτῆτης τοῦ γελέκου. Ὑπῆρχον ὀκτώ κομβία, δηλαδὴ ἑκατὸν ἐξήντα φράγκα ἑπάνω εἰς τὸ παληογέλεκο!

Τὸ σπιτάκι ἐνὸς σκύλου

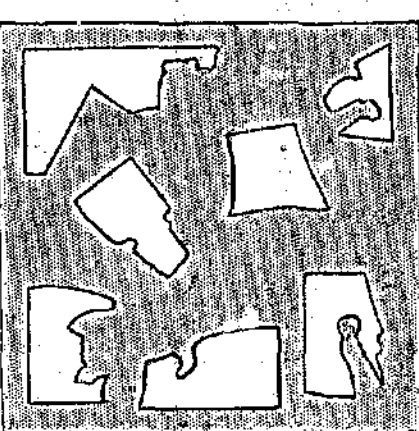

Τὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου, κατὰ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, εἶνε ἀπλοῦστα ἕνα πελώριον κολοκῦθι, ποῦ τὸ ἔκοψαν καὶ τὸ ἔσκαψαν ἐπι-

τηδες. Ὑπάρχει παρὰ τὴν εἰσοδὸν μιᾶς ἐπαύλειος, εἰς τὸ Βέλγιον, πλησίον τῆς Λιαμούρ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

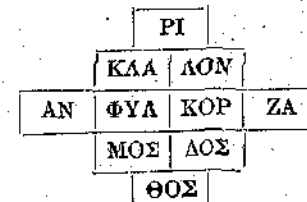
α) Ἐναρμογήσεις δίκωνος

Νὰ κοποῦν καὶ νὰ συναρμοσθῶν τὰ ἐπὶ αὐτὰ τεμάχια ὥστε ν' ἀποτελέσουν ἕν τετράγωνον μὲ κενὸν ἐν τῷ μέσῳ, τὸ δὲ κενὸν αὐτὸ νὰ παρουσιάζῃ τὴν εἰκόνα ἐνὸς σκύλου.

δ'. Παιγνίον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος

Νὰ συναρμοσθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νάποτελεσθῶν πέντε μέρη τοῦ δένδρου.

γ'. Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἔνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Διαβόλαιον τῶν Ἀθηνῶν

Saint Louis l'a par devant; Saint Michel l'a par derrière; Les demoiselles en ont deux; Les dames n'en ont pas un.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνδεόμενοι ἀπαρατήτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον διακατέπου καθροῦ γραμματοδύμου.

Πύσεις τοῦ 33ου φύλλου

α) Ἄρτεμις, Ἡρακλῆς, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης. —β) La neige.

Τὸ πρότερον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Ἡ μυστικὴ αὐτὴ θύρα ἐκλείσεν ἀμέσως κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὁ νέος εὐρέθη εἰς ἕνα διάδρομον φωτιζόμενον ἀπὸ μίαν λάμπαν κωπνίζουσαν. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου ἦτο ἡ σκάλα ποῦ ὠδηγοῦσεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Ἐνῶ ὁ Μωρίς κατέβαινε τὰ ἐλισθηρὰ σκαλοπάτια, μία φωνὴ ἀπὸ κάτω ἠρώτησε:

— Σὺ εἶσαι, «Ρ»;

— Ναι, ἐγὼ εἶμαι! ἀπεκρίθη ὁ νεαρός ντέτεκτιβ χωρὶς νὰ προδώσῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν.

Ἦτο ἡ φοβερωτέρα στιγμή καὶ ἐχρειάσθη ὅλη του ἡ δύναμις διὰ νὰ μὴ ταραχθῇ, ὅταν θὰ τὸν ἀντίκρυζαν δεκαπέντε ζευγάρια μάτια....

Ἀπαθέστατα ὑπέστη αὐτὴν τὴν ἐφοδὸν τῶν δακρυμάτων καὶ ἐξῴθησε μάλιστα τὴν ἀταραξίαν του μέχρι τοῦ νάποκριθῇ φαιδρῶς καὶ εὐαυδῶς εἰς τὰς ἀστεϊότητας, μὲ τὰς ὁποίας τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ θαμῶνες τοῦ ὑπογείου.

— Πάντα χαρούμενος ὁ «Ρ»! εἶπεν ὁ Σκυλοκέφαλος. Καὶ πῶς πᾶνε ἡ δουλειές;

— Ὅραϊα! ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Ζι-

τύριον μιᾶς συνομιλίας ποῦ ἐκινδύνευσε νὰ τὸν προδώσῃ χελιάκις.

Ἐγρήγορα οἱ σύντροφοι, ἀπὸ τὰς κορίστους ἀναντήσας του, ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὰ καλά του καὶ μάλιστα ὁ Σκυλοκέφαλος τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἔπαθες ἄξαρνα; Ὅταν μπηκὲς δὲν ἦσουν ἔτσι. Εἶσαι κουρασμένος ἢ μήπως σοῦ συμβαίνει τίποτε ἄλλο;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, κατὶ μοῦ συμβαίνει. Εἶνε κείνη ἡ ὑπόθεσις, ποῦ ἅμα τὴν θυμηθῶ, στενοχωροῦμαι φοβερά....

Ἐὐτυχῶς πλησιάζει στὴ λύσι τῆς καὶ αἴθριο μάλιστα τὸ πρῶτον λογαριαζῶ νὰ μεταχειρισθῶ ἐκεῖνα τὰ γράμματα.

— Ἀπὸ τώρα; ἐξεπλάγη ὁ ἀρχηγός, κατάσερες κηῶλα νὰ φέρῃς στὰ νερά σου τὸν ἄνθρωπό σου;

— Σχεδόν. Δὲν τὸν κατάφερα κι' ὀλωσδιόλου, ἀλλὰ τέλος πάντων, δέχεται τοὺς ὄρους μου κατ' ἀρχὴν. Ἐλπίζω, ὅτι ἅμα ἰδῇ τὰ γράμματα, θὰ ὑποχωρήσῃ εἰς ὅλα.

— Ἄ! λογαριάζεις λοιπὸν νὰ τοῦ πᾶς τὰ γράμματα αἴθριο; ἠρώτησε πᾶ-

— Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ξέρω κι ἐγώ!... τὸν διέκοψεν ὁ Μωρίς, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγωνία ἤρθε ἀπὸ στιγμή εἰς στιγμήν. Ποῦ δὲν φαντασθῶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐτελείωνε τόσο γρήγορα!...

— Δὲν εἶνε σοβαρὰ αὐτὰ, δὲν εἶνε σοβαρὰ! ὑπέλαθεν ὁ Σκυλοκέφαλος. Σήμερὰ τὸ πρῶτ' ἡλθε, δὲν μοῦ εἶπες τίποτε....

— Μὰ πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα τὴ δουλειά. Δὲν ἤξερα τίποτε τὸ πρῶτ'.

— Θέλεις λοιπὸν τὰ χαρτιά σου; ἐπιμένεις;

— Ναι, βέβαια! ἀπεκρίθη μὲ ὑποτρέμουσαν φωνὴν ὁ Μωρίς.

— Θὰ σοῦ τὰ δώσω αἴθριο.

— Μὰ τὰ θέλω τῶρ ἀμέσως! εὐρεν ἀκόμη τὸ θάρρος νὰρρωθῇ ὁ Μωρίς.

— Τῶρ ἀμέσως; ἐφώναξεν ὁ Σίμων ἐκπληκτός καὶ θυμωμένος. Μὰ εἶσαι τρελός, ὄλε μου! Ἐβρεις τί ὦρα εἶνε τῶρα; Δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα! Δὲν πιστεύω νάχῃς σκοπὸ νὰ βγῆς ἀπὸ δῶ τέτοια ὦρα!

— Καὶ ὁμοίως εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Ἐγὼ ραντεβοῦ τὸ

